

"ÓH REJTETT ÉLET..."

Írta: Joy Mills

Megjelent a Theosophist, 1976. júniusi (Volume 97) számában

Valamikor 1923. elején Dr. Annie Besant, a Teozófiai Társulat akkori elnöke jegyzett le néhány sort, amely mára az egész világon ismert a tagok számára, mert számos nyelvre lefordították és szinte már minden teozófus szókincsének nélkülözhetetlen részévé vált; megzenésítették és sokan kántálják, vagy énekelik; a Társulatnak kevés olyan eseménye volt, amit ne ezekkel a szavakkal nyitottak volna meg. Minden nemzetközi összejövetelkor a Társulat aktuális elnöke ezeket a sorokat mondja előre, amelyeket a jelenlévők utána megismételnek. Így a szövegből az idők során egyfajta "Univerzális Ima" vagy "Univerzális Invokáció" lett. Végtelen egyszerűségük ellenére nyugodtan kijelenthetjük, hogy ezek a szavak egy mantra mágikus erejével rendelkeznek:

Óh Rejtett Élet, amely ott rezegsz minden atomban;
Óh Rejtett Világosság, amely ott ragyogsz minden teremtményben;
Óh Rejtett Szeretet, amely egységben mindent átölelsz;
Tudja meg mindenki, aki magát Veled egynek érzi,
hogyminden mással is egy.

Ezek a szavak annyira megszokottá válhattak, hogy jelentőségüket és mélyebb belső értelmüket nem is kutatjuk. Amikor hozzászokunk valamihez, legyen az egy személy, egy helyzet, vagy egy nyelvi szerkezetbe öltöztetett gondolat, mindig fennáll a veszélye, hogy a létét magától értetődőnek vesszük. Nehéz helyzetekben előfordulhat, hogy a gyerekkorunkban tanult szavak, vagy egyszerű imák jutnak eszünkbe. Krízis idején ez automatikusan megtörténhet. Még megrögzött ateisták is elkezdhetnek imádkozni, bár tagadják, hogy tudnának vagy emlékeznének ilyesmire. A szavak azonban gyakran pontosan és hitelesen fejezik ki nem csak a gondolatok, hanem a szív törekvéseit is. Nem csupán a köznapi jelentést közvetítik, ami a világhoz és egymáshoz kapcsol minket, hanem a mélyebb értelem felé törekvő lélek éhségét és a szellem szépségét, ami örökre meghatározhatatlan és ezért kimondhatatlan marad.

Érdemes lehet megállnunk egy pillanatra, hogy megvizsgáljuk Dr. Besant sorait, amit a Társulatnak és a világnak szánt. Mi a belső jelentése, milyen mélyebb valóság húzódik meg a szavak mögött?

Miféle új meglátásra tehetünk szert, ha kimondjuk ezeket a szavakat és az egyes sorokat? Csak azért ragaszkodunk ezekhez a szavakhoz, mert egy hősiesség lélektől, Annie Besant-tól származnak? Vajon számítana, ha valaki más szolgáltatta volna ki ezeket a világ számára? Kétségtelen, hogy az állandó ismétlés felruházta ezt a verset egyfajta belső jelentőséggel, vagy szentséggel, ha lehet annak nevezni. De az ismételtetés ugyanakkor letompíthatja a szellemet és előfordulhat, hogy a berögződött kifejezések kimondásával már nem jár együtt az elme, vagy a szív figyelme.

Mielőtt megvizsgálánk a vers belső jelentését, talán érdekes lehet kitérni a keletkezésére. A *Theosophist* 1923. júniusi számának Őrtorony című részében Dr. Besant azt írta, hogy néhány tag kérte meg a sorok megírására, akik a dél-indiai "Testvériség kampány" megszervezésében segédkeztek.

Ez a "kampány" korábban Nagy-Britanniából indult és onnan került át Indiába. A cikk így folytatódik:

Írtam néhány sort, amit naponta, reggel és este, lehet ismételtetni, de nem éreztem, hogy egy meditációt kellene írnom, amire kértek. A meditáció számomra egy nagyon személyes dolog, a saját elmém munkája valamely speciális témán; szóval csak témát tudtam volna javasolni. Inkább ezt a – mintegy önmagát kántálásra felkínáló – verset írtam helyette.

Itt következnek a már említett vers. Majd további megjegyzések:

Elmondásakor egymást követő színes hullámok keletkeznek, amelyek az elmondóból lüktetnek elő, ha ritmikusan hangsúlyozza, vagy kántálja a szavakat, akár külső vagy belső hangon, és ha ezek használnák egyszerre bizonyos területeken, akkor ott egy nagyon erőteljes légtér tudnánk létrehozni.

A tény, hogy Dr. Besant azt írja, hogy a vers „kántálásra való” azt mutatja, hogy a valódi forrás valami mélyebb vagy magasabb régióból származik, mint az ő tudatos elméje, talán attól a Forrástól, aki felé ő mindig a legmélyebb tisztelettel és hódolattal viseltetett. Bizonyára úgy kell érteni, hogy annyi szépség és fenségesség van ezekben a szavakban, hogy bármilyen változtatás, vagy módosítás helytelen lenne. A környezetre vagy a közösségre, illetve az elmondóra gyakorolt hatásukat csak találgathatjuk, bár sokan tanúskodnak belső békét előidéző, sőt tényleges gyógyulást hozó eredményről.

Magára a verse rátérve és sorról sorra vizsgálva, néhány rejtett jelentést vélhetünk felfedezni. Az első sorban:

" Óh Rejtett Élet, amely ott rezegsz minden atomban..."

Rögtön felmerül a kérdés: Miért rejtett? Az élet nem bizonyosság mindannyiunk számára? Az élet biztosan nem rejtett! Akkor ez mire utal, mit invokál, ami meghaladja a nyilvánvalót? Dr. I.K. Taimni: *Gondolatok a Jóga pszichológiájáról* című munkájában emlékeztet minket: "A Végső Valóság csak az Örökké Megnyilvánulatlanban létezik és AZ a forrása az összes relatív valóságnak, amely az emberi tapasztalatszerzés birodalmában fellelhető...". A legmagasabb princípium tehát mindenütt jelen van, és mégis túl van minden létezőn. AZ valóban a „rejtett élet”, amely megalapozza az egész megnyilvánulást.

Abban a Valóságban benne rejlik saját dinamizmusa, és ez teszi lehetővé minden dolog, vagyis a teljes létezés megteremtését, mert ott, a Valóság szívében van a teremtés lüktető pulzusa. E pulzus nélkül semmi sem létezhet. Ez mindenütt jelenvaló és magában foglalja azt a rezonáló erőt, ami által minden van és lesz. Ez az erő benne van minden atomban és a megnyilvánult univerzum minden elemében. Valóban „ott rezeg minden atomban”. Így az egész Természetet az Örök Egy ritmusával pulzál, ami örökre rejtett, de számtalan megnyilvánulása révén ismert, amint az Egy-ből sok lesz, de mégis örökre Egy marad. Ez a kezdő sor tehát ezt az örök, Megnyilvánulatlan Princípiumot szólítja meg: a Legfőbb Valóságot, amely túl van a megnyilvánulás ciklusain és mégis örökké ott rezeg a megnyilvánult univerzumban. Az emberi tudat fogalmaiban kifejezve, ez egy invokáció az *Atman*-hoz, ami rejtve van természetünk mélyén, mégis jelen van a fizikaitól a saját szintjéig, mert ott rezeg minden tudathordozónk minden atomjában – az *Atman* megnyilvánulásaiban – a *Buddhikustól* a fizikai szintig.

" Óh Rejtett Világosság, amely ott ragyogsz minden teremtményben..."

Újra felmerül a kérdés: Miért rejtett? Ha lenne olyan fény, ami ott ragyog minden teremtményben, akkor az biztos észrevehető lenne. A fény természeténél fogva ragyog, ezért bizonyosan látható is. A fény kifelé sugárzik, de mi a *rejtett* fényt invokáljuk, a világosságot, ami belül fénylik, és nem sugárzik kifelé látható módon. Tehát egy mélyebb jelentést kell tulajdonítanunk a szavaknak.

Amikor az Egy Valóság megnyilvánul, úgymond Fénnyé válik. Ez a Legfőbb Valóság, *Ishvara*, a megnyilvánult Istenség belső fénye, amely jelen van minden teremtményben. Az Élet fénnyé válik; élénk vibrálása egy belső dinamizmustól ragyog. Az emberiségben a *Buddhi* – a "lélek fénye" – most egyesült az *Atma*-val, készen áll kifelé fordulva tevékenységbe kezdeni. Ez az a fény, amelynek be kell ragyognia egész természetünket. Ez a fény teszi lehetővé a tudatosságot és azért „rejtett”, mert nem megfogható a

tudat számára, hanem magának a tiszta tudatnak a természete. És ez a fény van jelen és ragyog a tér minden atomjából.

" Óh Rejtett Szeretet, amely egységben mindent átölelsz..."

Az Élet és a Fény – mint két pólus – egymásra hatásából ered az alkotó tevékenység, a Szeretet. A polaritásból, bárhol is legyen, a pólusok közötti kapcsolat jön létre. Az összes kapcsolat közül a legtisztább – az egyetlen kapcsolat, amit nem szennyez be semmilyen módon akár vonzódás, akár taszítás – a Szeretet kapcsolat. Ez úgymond az a mögöttes „ragasztó”, ami egyben tartja az összes megnyilvánult dolgot, az univerzum minden részét, a megnyilvánulással megjelent elemeket. Ezért a Szeretet az, amely „egységben mindent átölel”. Az Egy-ből sok lesz; az egységből pedig sokféleség. Mégis a nagyfokú sokféleségben mindent összetart az a tiszta kapcsolat, amely az Élet és a Fény létrejöttéből ered, vagyis a Szeretet kapcsolat.

A Szeretet a teremtő folyamat szívéből ered. Ez tehát univerzális alaptörvény, amely megalapozza a fejlődést. A sokféleség szívében rejtve ott van a Szeretet, ami egységbe forrasztja a sokat az Eggyel. Ez a törvény és a törvény beteljesítése, hogy mindent tökéletes egyensúlyba hozzon, mert bármi történjék bárhol az univerzumban, annak következménye van mindenütt. Nincs külső hatalom, nincs kozmoszon túli Istenség, aki az igazság mérlegével mérne. Szeretet van az univerzum szívében és az biztosítja az egyensúlyt, mert mindent átölel, ami az univerzumban van.

Itt is megvan a teremtő princípium: *Atma-Buddhi* összekapcsolódva a *Manas*-al, kifelé fordulva készen a nagy involúciós-evolúciós utazásra. A *Manas*, vagyis a kreatív tevékenység, valóban a cselekvő szeretet. Az elme, amikor áthatja az intuíció, képes átölelni az univerzumot és minden dolgot úgy látni, amilyenek azok valójában. Az elme, ami darabokra tudja szedni a Valóságot annak érdekében, hogy felfogja vagy felismerje annak sokféle természetét, szintén a nyugalom állapotába hozható, amelyben a gondolkodás módosító hatása nem érvényesül. Ebben az állapotban az észlelés vagy a tudatosság, osztatlan. Ez az osztatlan tudatállapot „egységben mindent átölel”.

A vers első három sora a Legfőbb Valóság nagy hármasságára – Élet, Fény és Szeretet – emlékeztet bennünket. De ez a hármasság „rejtett”, mert objektíven nem megismerhető, hanem megalapozza a megnyilvánulás teljes folyamatát. „Rejtett”, mert az elme önmagában nem képes észlelni alapvető voltát, sem az érzékek közreműködésével nem tudja megtapasztalni. Ahogy Dr. Taimni rámutat a korábban idézett művében: "az Okkult filozófia szerint van egy módszer a Valóság megismerésére.. és ez a módszer magában foglalja az elme módosításainak teljes kiküszöbölését". Ez a módszer természetesen a jóga. "Ilyenkor," folytatja Dr. Taimni, "az egyéni tudatosság megszabadul a fátyoltól, ami elválasztja az egyéni tudatot az univerzális tudattól, és úgy ismeri meg közvetlenül a Valóságot, hogy eggyé válik vele".

A vers első három sorában invokáljuk az Egy Valóság hármasság természetét.

Ezzel az invokációval az Ön-Megismerés (Self-Realization) legfőbb jogját gyakoroljuk. Figyelmünket arra a magaslatos tényre irányítjuk, hogy minden egyén és az egész univerzum az Egy Valóság hármasságának – Élet, Fény és Szeretet – megnyilvánulása. Ennek megvalósítása az elmén túli birodalomhoz tartozik, de amikor a verssel invokáljuk azt a Valóságot, a közvetlen tudatosság hatókörébe hozzuk, ahol a saját tudatunk összehangolódik és harmonizálódik az Eggyel. A vers utolsó két sora ezt a felismerést erősíti meg.

" Tudja meg mindenki, aki magát Veled egynek érzi..."

A *Veled* szó használata arra utal, hogy az Élet, Fény és Szeretet hármassága valójában Egy – az Egy Legfőbb Valóság. Meg kell jegyeznünk azonban, hogy az első hangsúly az *érzi* szavon van. Mit jelent az, hogy valaki egynek érzi magát a Legfőbbel? Az érzés az kifinomult tudatosság – olyan tudatosság, amit nem zavarnak gondolatok és behatások. Teljes tudatosság, amely lenyűgöz minket és magához vonz mindenestől és ellenállhatatlanul. Talán ahhoz a fájdalomhoz lehet hasonlítani, mint amikor valaki a lábujjával belerúg egy kő pillérbe. Abban a pillanatban nincs másnak a tudatában, csak a fájdalom érzetnek. Még a gondolatok sem tudnak behatolni az éles fájdalom pillanatában. Csak később tudja azt mondani, hogy „beütöttem a lábamat” vagy „fájdalmat éreztem a lábamban”.

Az egység felismerésének ilyen érzésnek kell lennie és így kell megtapasztalni. Teljesen, hiánytalanul, mindent átfogóan, analízálás vagy okoskodás, logikai következtetés nélkül. Csak így lehet a valódi *tudásra* szert tenni. Bizonyos értelemben a „magát *Veled* egynek érzi” képességet úgy lehet leírni, mint az „egység fájdalmát”, vagy az „egység terhét”, amit mindnyájunknak el kell viselnünk, ha ismerni akarjuk magát az élet valóságát. Más szóval ez nem egy szelektív érzés, hogy: „Egynek érzem magam *veled*, de azzal a másikkal nem”, vagy „Egynek érzem magam a fával, de a kígyóval nem”; és így tovább. Amikor azt mondjuk, hogy „tudja meg mindenki...”, akkor azt a tudatosságot invokáljuk magunkban, amiben nincsenek kivételek, sem korlátok. Ez a tudatosság van átítva az Élettel, Fénnyel és Szeretettel, ezért tiszta és teljes.

Ebből az átható „ézésből” tudásra kell szert tenni:

Tudja meg..., "hogyminden mással is egy".

Tehát a vers egy megerősítéssel zárul, amely a tudás bizonyossága. Az emberiségnek nem csak *érezni*; hanem *tudni* kell ezt. Ez az ön-tudat teljes terhe. Ez a tudás nem csak egy feltevés, vélemény, eszme, vagy hit, amit meg lehet változtatni, amikor valami új elképzelés jön. Ez inkább egy tudatos tett, ami abból ered, hogy elmerültünk egy olyan tudatosságban, amely egységes, osztatlan, teljes és természeténél fogva őseredeti. Ezzel a tudatossággal való kapcsolat következménye az a kimondhatatlan felismerés, hogy mi egyek vagyunk az Egyetemes Valósággal, hogy mi valóban *Atma-Buddhi-Manas* vagyunk. Ismernünk kell, teljesen tudatában kell lennünk az egységünknek az Élet más formáival, akik ugyanúgy át vannak itatva azzal a Valósággal, ami ott rezeg és ott ragyog bennük és mindent átölel.

A versnek van olyan verziója, ahol a „*minden mással is*” előtt az „*ezért*” szó is szerepel. Van egy finom, de nagyon határozott különbség. Az „*is*” jelentése, hogy „szintén”, vagy „emellett”. Az „*ezért*”-nek van egy további jelentése, amely egy következményre utal. Amire a vers törekszik az a felismerés, hogy amikor az egység érzése jelen van, és a Legfőbb Valóság Fény, Élet és Szeretet aspektusa összeállt bennünk, akkor ennek elkerülhetetlen eredménye az összes többi teremtménnyel való egység. Mert hogyan lehetünk egyek a Legfőbbel, ha továbbra is különállóak és elhatároltak vagyunk másoktól, akik szintén az Egy Valóságban gyökereznek?

Tudja meg..., "hogyminden [ezért] mással is egy".

Sokkal több jelentést is fel lehet fedezni ebben a csodálatos versben, amit Dr. Besant hagyott ránk. Ez valóban a megerősítése a teljes teremtő folyamatnak, aminek mi – és minden élet – a részei vagyunk. Megerősíti, hogy mint az Élet ön-tudatos részeinek hatalmunkban áll AZ-t teljességnek és ragyogásnak látni. Ezt a tudást sugározhatjuk ki aztán az egész világra, egy ideált, aminek szárnyakat, hangot és formát adhatunk. Ezzel az eszmével tudjuk megújítani magunkat minden alkalommal, amikor a verset mantraként kántáljuk, és így újraformáljuk és átalakítjuk világunkat. Csak az ilyen felfogás képes új

tudatosságot hozni a világba, az egység-tudatot, a testvériség, a béke, a harmónia, a teljesség és a szentség tudatát. Amikor elmondjuk ezt a pár egyszerű sort, egyedül vagy egy közösségben, akkor invokáljuk az Egy Valóságot, hogy újra megnyilvánítva magát, egy teljesebb és szentebb univerzumot alkosson körülöttünk. Ennél csodálatosabb tevékenységet nem is végezhetünk.

VÉGE